

РЕШЕНИЕ

№ 3470

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 03.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10773** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118, ал.3 КСО.

Образувано е по жалба на Ю. С. С. срещу Решение №2153-21-205/25.08.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № [ЕГН]/21.04.2021г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване. Жалбоподателят счита, за неверни констатациите, че е подавана погрешна информация в регистъра на осигурените лица от фирма [фирма] за периода от 13.05.2013г. до 29.02.2016г. Сочи, че в този период е била служител във въпросното дружество и в случай, че осигурителя не е заплащал осигурителните вноски към НОИ, отговорността е негова. Позовава се на погасителна давност на основание чл.115, ал.2 от КСО. Моли съда да отмени решението като неправилно и незаконосъобразно. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г. и адв. Б.. Претендират разноски.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. В. моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София – град, III отделение, 46- ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заявление № 2113-21-9673 от 11.11.2019г. Ю. С. С. е направила искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.3 от КСО. След извършена преценка на правото на пенсия на Ю. С. С. е зачетен осигурителен стаж от трета категория труд в размер на 20 година, 10 месеца и 27 дни. С

разпореждане № [ЕГН]/1 от 09.01.2020г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване на основание чл.68, ал.3 от КСО на заявителката е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст в минимален размер до определянето на размера и по реда на КСО, считано от 11.11.2019г. С разпореждане № [ЕГН]/4 от 31.01.2020г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване пенсията е изменена съобразно чл.70, ал.1 от КСО, като определена в действителен размер на 499,91 лева, считано от 11.11.2019г.

Съгласно постъпило в ТП на НОИ С.-град уведомително писмо с вх. № 2175-21-201/05.03.2021г. от дирекция „Пенсии” на ЦУ на НОИ по повод извършена корекция на данните в Регистъра на осигурените лице (Р.) на жалбоподателката, се установява, че пенсионният орган в ТП на НОИ-С. град е бил уведомен за извършена проверка по разходите на ДОО на осигурител [фирма], ЕИК:[ЕИК], от контролните органи на ТП на НОИ С. – град, резултата от която е обективиран в Констативен протокол № КВ-5-21-00864191/14.01.2021г. Съгласно констатациите е установено, че от името на дружеството-осигурител са били подавани данни в Р. за осигурителен стаж и осигурителен доход на определени лица без наличие на основание за това. Установено е, че съгласно подадените декларации за осигурителен стаж и доход, осигурителните вноски за ДОО за периода от м.01.2013г. до м.03.2016г. са в общ размер на 82 434,96 лева и същите не са били внесени. Същевременно изплатените парични обезщетения от ДОО за временна неработоспособност и за безработица са в общ размер на 29 259.26 лева.

В хода на проверката от контролните органи на ТП на НОИ С. – град не са установени доказателства и данни за реално осъществена търговска/стопанска дейност от дружеството, съответно за реално извършвана трудова дейност от лицата за които са подавани уведомления по чл.62, ал.5 от КТ и данни за осигурителен стаж и доход по чл. 5, ал.4 от КСО. В тази връзка е прието, че за тези лица не е изпълнен съставът на чл.10, ал.1 от КСО, поради което те не са били осигурени лица по смисъла на §1, т.3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО. Контролният орган е издал Задължителни предписания № ЗД-1-21-00864208/14.01.2021г. до [фирма] за заличаване на подадените по чл.5, ал.4 от КСО за конкретно посочени периоди и лица, сред които е и Ю. С. С.. Поради неизпълнение на задължителните предписания са предприети мерки за служебно заличаване на неоснователно подадените данни по чл.5, ал.4 от КСО по реда на чл.4, ал.10, т.4 от Наредба Н-13 от 17.12.2019г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

Предвид заличените неоснователно дадени данни по чл.5, ал.4 от КСО чрез [фирма], с оспореното разпореждане е определено, че осигурителния стаж на Ю. С. С. до датата на подаване на заявлението за отпускане на пенсия (11.11.2019г.) е в размер на 17 години, 05 месеца и 12 дни.

Във връзка с представени нови данни досежно размера на осигурителния стаж на лицето, пенсионният орган като административен орган, действащ я условията на обвързана компетентност, е задължен да преизчисли размера на пенсията за ОСВ, което е сторено с оспореното Разпореждане № [ЕГН]/1 от 23.04.2021г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

Разпореждането е обжалвано по административен ред и е потвърдено с Решение № 2153-21-205/25.08.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. – град.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение 2153-21-205/25.08.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. – град. Същото е издадено от компетентен орган, на основание чл. 117, ал. 1 от КСО. По реда на чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 99, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО влязлото в сила разпореждане по чл. 98 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, в случай, че пенсията е определена в неправилен размер.

Настоящият съдебен състав намира, че административният орган е приложил правилно материалния закон. В материалите по делото са представени доказателства, от които може да се направи категоричен извод каква е причината за това преизчисляване. Видно от задължителни предписания № ЗД-1-21-00864208/14.01.2021г. до [фирма] за заличаване на подадените по чл. 5, ал. 4 от КСО за конкретно посочени периоди и лица, сред които е и Ю. С. С.. Поради неизпълнение на задължителните предписания са предприети мерки за служебно заличаване на неоснователно подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО по реда на чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба Н-13 от 17.12.2019г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица. Проверката е извършена въз основа на информационната система на НОИ, извършените проверки от компетентните институции ТД на НАП, Дирекция „Инспекция по труда“ и СДВР и на база на декларираното от лицата, за които са подавани данни, е установено, че дружеството не е имало търговска дейност. Прието е от контролните органи, че след извършения обстоен анализ може да се направи извод, че по отношение на Ю. С. С. няма основание за осигуряване по смисъла на чл. 10 от КСО за периода от м. 01. 2013г. до м. 03. 2016г.

Въз основа на събраните доказателства може да се направи извод, че пенсията на Ю. С. С. е преизчислена при спазване на изискванията на закона. Административният орган е изложил подробни мотиви защо е следвало осигурителният стаж на Ю. С. да бъде преизчислена. Споделят се мотивите на административния орган, че действията на администрацията са продиктувани от получено в дирекция „Пенсии“ писмо с вх. № 2175-21-201/05.03.2021г. В него е посочено, че от името на дружеството – осигурител, а именно [фирма] са били подавани данни в Р. за осигурителен стаж и осигурителен

доход на определени лица без наличие на основание за това. В писмото е посочено, че съгласно подадените декларации за осигурителен стаж и доход, осигурителните вноски за ДОО за периода от м.01.2013г. до м.03.2016г. са в общ размер на 82 434,96 лева и същите не са били внесени. Същевременно изплатените парични обезщетения от ДОО за временна неработоспособност и за безработица са в общ размер на 29 259.26 лева.

Административният орган е приложил правилно материалния закон. Той е действал при обвързана компетентност, като служебно е променил осигурителния стаж на С.. Органът е следвало да се съобрази с новите обстоятелства, а именно, че [фирма] е подавало данни за осигурителен стаж и доход на определени лица без наличие на основание за това. Сред тези лица е и Ю. С. С.. Не се споделят неговите аргументи, че той е работил по трудов договор във въпросното дружество, изпълнявал е трудовите си задължения и е получавал трудово възнаграждение. Тези обстоятелства остават недоказани в настоящото производство. Правна последица от заличаването на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО подадени [фирма] е по-нисък размер на осигурителния стаж, участващ при определяне на размера на пенсията на жалбоподателката.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО е въведена легална дефиниция на понятието „осигурено лице“. Това е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Неоснователно се явява възражението на жалбоподателката за изтекла погасителна давност.

В тази връзка следва да се посочи, че погасителната давност е период от време, определен по продължителност от закона, през течение на който ако носителят на едно субективното право не го упражни, то това право се погасява. Съгласно чл. 120 от ЗЗД давността не се прилага служебно. Не е достатъчно обективното изтичане на срока от време, за да настъпи веднага погасителното действие. Необходимо е волеизявление на длъжника, който се позовава на давността. Съгласно чл. 115, ал. 1 от КСО вземанията на НОИ за неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнася. В този смисъл е налице специална разпоредба относно приложимата давност, която изключва общите разпоредби на ЗЗД, т. е. взема се предвид изтичането на 5 пълни години, считано от 1 януари на съответната следваща периода година до 1 януари след изтичането на 5-те години. В конкретния случай петгодишният давностен срок по отношение на вземанията на НОИ за сумите за периода от 13.05.2013г. до 29.02.2016г. изтичат на 01.01.2022 г., а оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане са постановени преди тази дата, поради което претенцията на жалбоподателя не може да бъде удовлетворена.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че обжалваното решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност или незаконосъобразност. Оспореният акт е законосъобразен, а жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и предвид направеното искане, съдът намира, че на

основание чл. 143, ал. 4 от АПК, чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответната страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК вр. чл. 118, ал. 3 КСО, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. С. С. срещу Решение №2153-21-205/25.08.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № [ЕГН]/21.04.2021г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА Ю. С. С., да заплати на ТП на НОИ–гр. С.-град, сумата от 100.00/сто/ лева, представляващи разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния Административен съд в 14 дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: